

Maade i Udvalget — og det ere vi vante til, at han gjør i Udvalget, det have vi nu for en eller to Dage siden hørt i et Udvalg, nemlig paa en saa reserveret Maade, at man ikke kan faae fat paa, hvad han da i Virkeligheden vil, om han overhovedet paa nogen Maade vil komme imøde eller kun polemisere, kun fremføre lutter Indvendinger uden nogen sinde at lade forstaa, hvad han overhovedet har i Sinde — naar den ærede Minister, siger jeg, optræder paa den Maade, som vi altsaa ere vante til faavel i Udvalg som her i Salen, maa det anses for heldigt, at Diskussionen kommer frem her i Salen, for at det kan blive kundbart, hvorledes den ærede Minister bærer sig ad med at forhandle. Den ærede Ministers Forhandling bestaar i Virkeligheden deri, at han vil nøde Modparten til bestandig at rykke videre og videre frem med Tilbud til ham, uden at han i mindste Maade selv vil komme med noget Tilbud, selv vil indlade sig paa Noget eller vil lade forstaa, hvad han vil. Det er det, jeg antager, er kommet frem her i Dag ligesom ved 2den Behandling. Dersom den ærede Minister ved 2den Behandling havde besvaret dette Spørgsmaal, som jeg havde stillet, eller overhovedet havde indladt sig paa en almindelig Behandling af Sagen, vilde Ingen have været villigere end jeg, dersom jeg saae, at der derved kunde opnaas et Grundlag, hvorpaa man kunde bygge videre, til at foreslaa, at vi henlagde den specielle Forhandling om Øre og Brost-Øre til Udvalget; thi opnaaede vi først et almindeligt Grundlag for Forhandlingerne ved at blive helt eller delvis enige om Grundsætningerne, finantstille og saglige, for Sagens videre Behandling, havde man ganske sikkert kunnet vente, at Sagen med forsat god Villie fra begge Sider kunde have ført til et Resultat. Men det var netop det, som vi kunde sige os selv, at det maatte komme frem her ved 2den Behandling — og det kom frem ved 2den Behandling, ligesom det er kommet frem her ved 3die Behandling — at den ærede Minister i Virkeligheden slet ikke har villet forhandle og ikke vil forhandle. Nu behreder den ærede Minister os, at vi paa dette Standpunkt ville kræve en Forhandling om Sagen, nu her ved 3die Behandling. Selv om nu den ærede Minister ikke kunde ønske, her ved 3die Behandling at besvare de Spørgsmaal, som allerede bleve stillede til ham ved 2den Behandling og forøvrigt allerede ere stillede til ham gennem Betænkningen, saa at der var Leilighed til at overveie dem længe nok, saa vil han have Leilighed til at gjøre det i Landstinget, naar Sagen kommer der; der vil den ærede Mi-

nister have Leilighed til at udtale sig positivt, og maasse han hellere udtaler sig positivt i en Forsamling, som han vel i højere Grad end denne regner for sine politiske Venner. Det skulde interessere mig at høre den ærede Minister udtale sig positivt om, hvad han vil kunne gaa ind paa og hvad ikke, af hvad der her er foreslaaet. Men en Forventning maa jeg strax berøve den ærede Minister. Det at en Toldlov, som gaar ud paa forøget Beskyttelse eller en væsentlig forøget Beskyttelse, skulde blive vedtaget her i Folkethinget, betragter jeg som saa usandsynligt, at den ærede Minister ikke maa gjøre Regning derpaa, og derfor kunde den ærede Minister spare sig den Bemærkning, at en Toldlov, som medfører forøget Beskyttelse, vil ikke bringe forøget Indtægt. At forøgede Beskyttelsesafgifter ikke kunne medføre Indtægt, det indrømmer jeg fuldtud den ærede Minister; det vil ikke være Tilfældet. Men det Interessante er, at efter den ærede Ministers egen Beregning vil en Forøgelse af Beskyttelse medføre en Forøgelse af Indtægt, dersom denne Forøgelse af Beskyttelse er repræsenteret i en Forhøielse af Toldafgifterne; thi vi lægge udenvidere til Grund, at ved forøget Beskyttelse vil der indkomme samme Kvantum som hidtil; det maa den ærede Minister ikke benægte; det er Noget, man bestandig er gaaet ud fra ved de Beregninger, man hidtil har lagt til Grund; det er hverken Mere eller Mindre. Naar den ærede Minister ikke vil indrømme, at en Nedgang fra 7 Millioner til $3\frac{1}{2}$ Million er en Smøbekommen, thi man kunde jo tage sit Standpunkt saa langt ude, at det var en Selvfølge, at man maatte trække sig tilbage derfra, saa er denne Sætning selvsagt rigtig i sin Almindelighed, men den passer ikke i nærværende Tilfælde. For det Første passer den ikke, fordi jeg overhovedet ikke kan erkjende, at jeg nogen sinde har krævet 7 Millioner Nedgang, det er kun Noget, som Regjeringen og dens Venner have paaftaaet, men naar de have paaftaaet dette, saa kunne de jo fra deres Standpunkt ikke negte, at Halveringen er en Smøbekommen; den ærede Minister kunde jo saa ogsaa være gaaet Halvveien, saa kunde vi have mødtes saa smukt. Hvad Krigsskatten angaar, kan jeg ikke indrømme, hvad den ærede Minister sagde, at fordi vi have fixeret, som den ærede Minister sagde, 1 Million ved Forhøielsen af Brændvinsafgiften, maa vi fradrage dette Beløb i Krigsskatten. Derved har den ærede Minister jo netop faaet en Mill. Kroner Forhøielse af Statsindtægterne, hvis han stiller sig paa det Standpunkt, men det har hverken den ærede Mi-